

paakrævet som et Led i Nyordningen at gøre et Forsøg paa i det Omfang, hvori det er muligt, at aflaste den offentlige Forsorg for den Byrde, der paalægges denne gennem Alkoholmisbrug. Dette Forsøg paa en Bekæmpelse indenfor et begrænset Omraade af Misbrug af Alkohol kan ikke afvente den almindelige Løsning af det store Alkohol-Problem.

Som det vil fremgaa af ovenstaaende Betragtninger kan Bestræbelserne ikke rettes paa at angribe Ondet i Roden; thi dertil vilde kræves forebyggende Foranstaltninger, der langt vilde overstige de Midler, med hvilke Forsørgelsesvæsenet kan operere. Bestræbelserne kan kun rettes paa om muligt at opnaa en Afvænnning af de Alkoholister, der snylter paa det offentlige eller kan forventes at ville komme til at ligge det offentlige til Byrde. Og for at give Afvænningsforanstaltninger forøget Vægt foreslaas det, at de Personer, der har været Genstand for en saadan Kur, i nogen Tid afskæres fra at udøve deres borgerlige Ret-tigheder.

Det, som Forsørgelsesvæsenet herefter har Brug for, er et Antal Afvænningshjem. Man stiller dog ikke Forslag om, at der ved det offentliges Foranstaltning skal indrettes saadanne, idet man anser det for rettest, at de forhaandenværende Hjem af denne Art lægges til Grund for Ordningen, hvortil kommer, at Hjem af denne Art staar og falder med den personlige Indsats, som deres Ledere gør i Sagens Interesse, og at det derfor er særlig ønskeligt, at disse Hjem oprettes og drives af private. Det foreslaas derfor, jfr. § 42, at Socialministeren skal godkende det Antal Hjem, der skønnes nødvendige, hvorhos det ved de aarlige Finanslove skal afgøres, om og i hvilken Udstrækning der kan ydes Hjemmene Statsstøtte. Socialministeren skal endvidere godkende de Takster, efter hvilke Kommunerne skal betale for Indlæggelse af Alkoholister.

Hertil slutter sig Bestemmelserne i Kap. XXVI om Beføjelse for det sociale Udvalg til at tvangsindlægge Alkoholister, der ligger Familien eller andre paarørende til Byrde, og som ikke vil være i Stand til at klare sig uden offentlig Hjælp, hvis Familien unddrager dem den hidtidige Støtte, samt Alkoholister, der allerede er faldet det offentlige til Byrde paa Grund af Drikfældighed.

Og endelig kommer hertil en Bestem-melse, der af systematiske Grunde er sat i Spidsen af Kapitlet. Som ovenfor anført, har man ikke forsøgt at give Regler om forebyggende Foranstaltninger, idet de fore-

slaaede Bestemmelser kun gælder Personer, der er faldet eller vil komme til at falde det offentlige til Byrde. Man har dog ment at kunne gaa det Skridt videre, at hvis en Per-son trænger til og selv ønsker at tages under en Afvænningskur og forpligter sig til i et vist Tidsrum at tage Ophold paa et Afvænningshjem, skal Udvalget være beret-tiget til at betale for Kuren, hvis han ikke selv kan, selv om han ikke er faldet eller i og for sig kan forventes at falde det offent-lige til Byrde. Herpaa tager Bestemmelsen i § 327 Sigte.

Kap. XXVII.

Omstrejfare, erhvervs- og subsistensløse. (§§ 330—36).

Et af de Forhold, der volder Forsørgel-svæsenet de fleste Vanskeligheder, er, at der ikke er den tilstrækkelige Plan i de For-holdsregler, der træffes overfor Vagabonder fra det offentliges Side. Vagabonderne kommer i Berøring med Myndighederne, hvis de straffes, hvilket de ofte gør, fordi de under deres Vagabondering gør sig skyldig i Betleri, og dernæst, naar de skal søge det offentlige om Hjælp. Det er i Henhold til Ministeriets Resolution forbudt at yde Hjælp til Vagabonder, idet disse skal hjemsendes til Forsørgelseskommunen. Dette Forbud overholdes ikke i tilstrækkeligt Omfang, og Resultatet er, at en typisk Vagabond henlever sit Liv mellem de for-skellige Straffeperioder med at vegetere ved Hjælp af tilfældige Almisser og mindre Understøttelser fra tilfældige Opholdskom-muner, der hjælper ham for bare at blive af med ham, indtil han engang hjemsendes til sin Forsørgelseskommune, hvor der an-tagelig venter ham et kortere eller længere Ophold paa Tvangsarbejdsanstalt, indtil han efter Løsladelsen kan begynde forfra. Det skal ikke underkendes, at der fra ad-skillige Kommuner Side vises stor Inter-esse for at komme Uvæsenet til Livs gen-nem Forsøg paa at skaffe Vagabonderne Arbejde, og navnlig skal ikke underkendes den Indsats, der i samme Retning er gjort fra privat Side, jfr. saaledes det kendte Optagelsehjem Møltrup. Men disse Bestræbelser har ikke haft og har ikke kunnet have den fornødne Slagkraft, fordi Lovgiv-ningsmagten ikke har vist Spørgsmaalet Interesse.

Det, Bestræbelserne maa sættes ind paa, er for det første et Samarbejde imellem Straffemyndighederne og Forsørgelsesmyn-dighederne. Der stilles derfor i Kap. XXVII